

РЕШЕНИЕ

№ 36976

гр. София, 25.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8852** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Б. С. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], подадена чрез адв. К. Г. Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2808869 от 04.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Със заповедта, на основание чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, като е отнето СУМПС №[ЕИК].
Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на заповедта по чл. 146, т. 2 – 5 АПК. Не оспорва, че на 04.07.2026 г. е управлявал автомобила и е отказал проверка с тест DrugTest 5000 с фабричен № ARMM-0017, но твърди, че отказът е бил продиктуван от обосновано недоверие към полевите тестове след два предходни случая, при които положителни резултати не са били потвърдени чрез изследване на кръв. Поддържа, че не е осуетил проверката: получил е талон № 297462, явил се е във Военномедицинска академия (ВМА) и е предоставил кръв и урина за химико-токсикологично лабораторно изследване.
Според жалбоподателя в АУАН и в заповедта неправилно е отразено кумулативно, че е отказал проверка с тест и че не е изпълнил предписанието за лабораторно изследване. Второто твърдение е опровергано от официалните документи на ВМА, а използваният съюз „и“ създава неяснота относно действително приетото фактическо основание. Позовава се на чл. 35 и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и на Решение № 2239 от 18.02.2009 г. на ВАС, VI отделение, и Решение № 2293 от

20.02.2009 г. на ВАС, III отделение.

По същество поддържа, че след като е изпълнил предписанието и е предоставил биологични проби по официалния ред, резултатът от лабораторното изследване е определящ. Позовава се и на Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г. на Общото събрание на съдиите от ВАС, I и II колегия. Излага доводи за несъответствие на мярката с целта на закона и за нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Сочи, че работи като търговски представител и използва автомобил в трудовата си дейност, както и че е член на настоящия съвет на поставено под пълно запрещение лице с трайно намалена работоспособност и нужда от чужда помощ. Представя резултати от частни изследвания от 07.07.2026 г. Иска отмяна на заповедта и присъждане на разноските.

В проведеното на 14.09.2026 г. съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юрк. В. П. оспорва жалбата и иска отхвърлянето ѝ. В представената писмена защита поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната форма и при наличие на реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК; че мотивите могат да се съдържат и в предхождащ административния акт документ; че отказът от тест е установен с АУАН и обуславя мярката; както и че приложената ПАМ съответства на превантивната цел на закона. Претендира юрисконсултско възнаграждение и издаване на изпълнителен лист, а при уважаване на жалбата прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не дава заключение.

С Определение № 29144 от 20.07.2026 г. съдът е отхвърлил искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта. С Определение № 29342 от 22.07.2026 г. делото е насрочено в открито съдебно заседание и от ВМА са изискани сведения и резултатът от официалното изследване. В заседанието на 14.09.2026 г. са приети писмените доказателства от административната преписка, представените от страните документи и постъпилите от ВМА писмо и протокол.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите и възраженията на страните, прецени доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност и извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено следното:

На 04.07.2026 г., около 17:40 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], пред № 172, Б. С. К. е управлявал лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на С. К.. При полицейската проверка е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с тест DrugTest 5000 с фабричен № ARMM-0017. Тези обстоятелства не се оспорват.

За констатираното е съставен АУАН серия GA № 5617905 от 04.07.2026 г. В него е посочено нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, описано като отказ да бъде извършена проверка с тест за наркотични вещества и неизпълнение на предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване. На водача е издаден талон за изследване № 297462 и са предоставени седем холограмни стикера за ВМА. От талона се установява, че проверката е започнала в 17:40 ч., определен е срок за явяване от 45 минути и талонът е връчен на К. в 18:25 ч. на 04.07.2026 г.

Въз основа на АУАН на 04.07.2026 г. е издадена процесната заповед № GPAM-2808869. В нея е възпроизведено, че при управление на автомобила К. е отказал проверка с посочения тест и не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване. Прието е нарушение

по чл. 174, ал. 3 ЗДвП и наличие на предпоставка по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП. Заповедта е връчена лично на адресата на същата дата.

С писмо рег. № И-7479 от 06.08.2026 г. ВМА е представила Протокол рег. № И-7460 от 06.08.2026 г., лабораторен № 6630/2026 г., за химико-токсикологично изследване. Съгласно заключението в предоставената кръвна проба не е установено присъствие на наркотични вещества. В пробата урина е установен бензоилекгонин – метаболит на наркотичното вещество кокаин.

Жалбата е подадена чрез административния орган на 10.07.2026 г. и е постъпила в Административен съд – София-град на 14.07.2026 г.

При така установеното съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е от адресата на акта, чиито права са засегнати, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи е определил СДВР за служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП. От Заповед № 513з-9797 от 13.09.2024 г. се установява, че С. Г. С. – издател на оспорената заповед, е преназначен на длъжност младши автоконтрольор II степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Заповедта е издадена от материално, териториално и персонално компетентен орган; основаниято по чл. 146, т. 1 АПК не е налице.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП. В нея са посочени приетите от органа фактически обстоятелства и приложеното правно основание. Едновременното отразяване на отказ от проверка с тест и на неизпълнение на предписанието не прави волеизявлението неясно, а поставя въпрос за доказаността на тези фактически основания. В този смисъл не са налице пороци във формата на акта, които самостоятелно да обуславят неговата отмяна.

В случая обаче съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. При наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 ЗДвП установените стойности са определящи. Следователно приложението на мярката е обусловено от наличието на някоя от изрично посочените в закона материалноправни предпоставки.

От фактическа страна по делото е безспорно, че на 04.07.2026 г. Б. С. К. е управлявал лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] и при извършената полицейска проверка е отказал

да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с тест DrugTest 5000 с фабричен № ARMM-0017, като на водача е издаден талон за изследване № 297462 за ВМА.

Същевременно от събраните по делото доказателства се установява, че след издаването на талона жалбоподателят се е явил във ВМА на 04.07.2026 г. и е дал биологични проби – кръв и урина – за извършване на химико-оксикологично лабораторно изследване. Поради това фактическата констатация в АУАН и в заповедта, че жалбоподателят не е изпълнил предписанието за лабораторно изследване, е опровергана.

От приетия по делото Протокол рег. № И-7460/06.08.2026 г., лабораторен № 6630/2026 г., се установява, че в предоставената кръвна проба не е установено присъствие на наркотични вещества. В пробата урина е установен бензоилекгонин – метаболит на кокаин.

По аргумент от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, съгласно която при наличие на изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 ЗДвП установените стойности са определящи, както и с оглед регламентацията в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, при химико-токсикологичното лабораторно изследване определящо значение има резултатът от изследването на кръвната проба. Съгласно чл. 23, ал. 1 от наредбата при лабораторното изследване се анализират проби урина и кръв, като употребата на наркотични вещества или техни аналози се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. Ето защо установяването на метаболит в урината не е достатъчно да обоснове извод за употреба на наркотични вещества по смисъла на закона, след като в кръвната проба такава употреба не е установена. В този смисъл съдът приема, че по делото не е доказано жалбоподателят да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Съгласно чл. 142, ал. 2 АПК установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Нови факти от значение за делото могат да бъдат и тези, които, макар да са удостоверени с документ след издаване на акта, се отнасят до релевантни за спора обстоятелства, съществували още към момента на постановяването му, и разкриват действителното наличие или липса на материалноправните предпоставки за издаването му. В случая протоколът на ВМА разкрива резултата от проби, дадени във връзка с проверката на 04.07.2026 г., поради което следва да бъде съобразен при осъществяване на контрола за законосъобразност.

При така установеното съдът приема, че в случая не са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП за прилагане на процесната ПАМ. Макар заповедта да е издадена поради отказ на водача да бъде изпробван с тест, по делото е безспорно установено, че на жалбоподателя е бил издаден талон за изследване, който той е изпълнил, като е дал кръв и урина за химико-токсикологично лабораторно изследване. При наличие на извършено изследване от кръвна проба, чийто резултат е отрицателен за наркотични вещества, и при изричното правило на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, че установените стойности при такова изследване са определящи, първоначалният отказ не е достатъчен да обоснове продължаващото действие на мярката. Самостоятелният характер на отказа за целите на административнонаказателната отговорност по чл. 174, ал. 3 ЗДвП не предопределя продължаващото действие на принудителната административна мярка. Последната няма санкционен характер. След като по предвидения в закона ред чрез изследване на кръвната проба е установено, че употреба на наркотични вещества не е доказана, превантивната цел на мярката е отпаднала, а продължаването ѝ би я превърнало в наказателна последица за отказа.

Тълкувателно решение № 13/20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г. на Общото събрание на съдиите от ВАС, I и II колегия, както и посочената от ответника практика относно състава на отказа, не

променят този извод, тъй като се отнасят до административнонаказателната отговорност, а не до действието на ПАМ при изпълнен талон и отрицателен резултат от кръвната проба.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в изискуемата форма, но при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с неговата цел, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски в общ размер на 255,11 евро, от които 5,11 евро платена държавна такса и 250 евро адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 08.07.2026 г., отбелязано като платено в брой на 09.07.2026 г. Възражението за прекомерност на ответника не отговаря на изискването за мотивираност, установено в чл. 78, ал. 5 ГПК. При липса на конкретни съображения относно несъразмерността на претендираното възнаграждение съдът не дължи извършване на преценка за неговата прекомерност. Освен това размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение е значително по-нисък от размера, регламентиран в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-2808869 от 04.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на Б. С. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 255,11 евро (двеста петдесет и пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: